

קסדה על הראש. ללא רשיון, ללא ביטוח. השוטרים סירבו להאמין לגילי הצעיר, ההרימו לי את הטוסטוס ועשו לי מישפט.

נסיונו הראשון עם המיטרה לא הר- תיע את הילד המרדן, שרכש בפרוטות חלקי אופנוע הארלי דווידסון ולאטילאט בנה לו את האופנוע המפואר, השווה היום כמיליון וחצי לירות ישראליות. "זה ההרקולס של האופנועים. אני חי איתו לפחות עשרים שעות ביממה.

"לפני שאני מתחיל בשיפוצים יש לי - חודשיים של חלומות וזועה. אני לא ישן, כל מחשבותי נתונות לדבר אחד בלבד: איך יראה האופנוע לבסוף? אני מתכנן כל חלק שבו. אני מריח אותו, מדבר איתו, נוסע עליו בגשם ובקור הגדול."

חבריו של בוננוה, בעלי חנות למוצרי צלילה, תפרו לו חליפה מיוחדת כדי להגן עליו מפני הקור. למטרה זו השתמשו בכמות בד שיכלה לכסות שלושה אנשים. מחירה של החליפה כזאת היום הוא 100.000 לירות.

בוננוה לבוש כמעט תמיד בג'ינס קרוי עים, "כי כך אני אוהב". כיסוי מלאים תמיד בהלקים חלודים של אופנועים לשעת הצורך. עם הנעליים יש לו בעיה בגלל קרסולי הפלטינה המחוברים עם מסמרים. אולם הלבוש אינו מדאיג את בוננוה במיוחד. הוא יודע שהוא מושך תשומת לב. אנשים מסובבים אחריו מבטים והוא גאה באופנוע.

"הארלי דווידסון הוא כבוד, איטי (מהירות 180 קמ"ש). הוא דומה לי, הוא חזק כמוני, רק שהוא יותר יפה ממני, כי אני מעצב אותו."

את פרנסתו מוצא בוננוה בעבודות כפיים שונות. שאותן הוא מכנה האלטור רות. "היות ואני צוללן מומחה, בנית את הגדר בחוף שרתון, המפרידה בין מתרחצים חילוניים ודתיים. מספיקה לי ארוחה אחת ביום, אבל על ממתקים איני יכול לוותר. רוב הכסף מושקע באופנוע. אני אוכל מה שנשאר אחרי הוצאות האופנוע. עליו אני לא חוסך, יש לי סטוק עצום של חלקי חילוף שאותם קניתי ואספתי עוד כשלא היתה מודעות לנושא, והיום אני נהנה מכך."

בפיסגת

העולם

בוננוה יש חברה השוקלת 50 קילור גרמים בלבד, ואשר נהנית מהמבנים הנשלחים אליהם ברחוב. "החברה שלי יודעת שאצלי האהבה הראשונה זה ה- אופנוע. רק אחר-כך מגיע כל השאר. שום בחורה בעולם לא תצליח להוריד אותי מהאופנוע שלי, היא גם יודעת שלא כדאי לה בכלל לנסות להעז. היא גם יודעת שאסור להרגיז אותי - מצביהרוח שלי הם לפי מצב האופנוע."

בוננוה לא אוהב היום את הנוער ההולך לאבא העשיר וזה קונה לו אופנוע. אותו נער רואה עצמו גבר אם הוא נוסע במהירות על הכביש. אם יש תקלה, הוא שולח את האופנוע למוסך ולא יודע בכלל מה קורה איתו. "אופנוען אמיתי הוא אדם שירק דם כדי להגיע לאופנוע. אופנוען הוא זה שבונה ומשפץ לבדו ומכיר כל חלק וחלק, יודע היכן כואב לו, מרגיש בישבן את המנוע, כשיש תקלה עוברת ויברציה בכל הגוף. האופנוע שורף אותך, אתה חלק ממנו."

החברים שלו הם חברים מילדות שגדלו כמהו על אופנועים. הם אוהבים להיפגש ולהחליף חוויות. השיחות ביניהם יכולות להישמע משעממות מאוד לאדם מן הצד. הם מדברים אך ורק על נושא אחד - האופנוע. והם יכולים לדבר שעות.

"אנחנו מטיילים עם האופנועים בכל הארץ. פעם נסענו בלי רשיון כי לא היה כסף, את הכל השקענו בגרוטאות שהפכו לאופנועים. המיפלצות שאנשים קונים היום זה לא זה. הם מדברים על מהירות. אני מדבר על איך לסדר נזילה או ברקסים. כשאני על האופנוע אני בפיסגת העולם." **נירה גל**

דינה נחנקה ונדקרה למוות - גופתה נמצאה בחצר

רצח

במרתף

וחזר לביתו. בעת ביצוע הפשע פעל מועדון בוננוה כרגיל, ושכנים העידו על המוסיקה והרעש שבקעו באותה שעה מהמקום. לפי עדויות שניגבו מדיירי הסביבה הסתבר, שחלק מהם אומנם שמע צעקות של אישה סמוך לחצות הליל, אולם לדב- ריהם, צעקות הבוקעות בשעת לילה מאור חרת הן דבר שכוח ביותר, ולכן לא ייחסו להן השכנים חשיבות מיוחדת, ולא ידווחו עליהן למיטרה. "חשבתי שיש פה בסך הכל ריב בין זונה לסרטור", אמר אחד השכנים, "גם מהמועדון יוצאים לא פעם שיכורים המפריעים לנו בצעקות, אז חשבנו שזה עוד מיקרה מני רבים." מעדות שגבתה המיטרה מבעל פאב בוננוה נודע, שהחשודים לגים פעמים רבות במרתף הפאב שלו. כמורכן הוא שכר למענם דירה ממול לבניין שבו גימ- צאה גופת הנרצחת. **נירה גל**

עלי את הדיבור. הוא טען שאת המעשה עצמו ביצע אחמד, והוא רק סייע בידו. לאחר שקיימו השניים מגע מיני עם הנרצחת, פרץ ביניהם ויכוח על גובה האתנן, והפרוצה נדקרה למוות. לאחר הרצח במרתף גרר אותה עלי אל חצר הבית הסמוך, שם היתה הגופה מונחת במשך כל הלילה, מבלי שתתגלה. בפאב נימצאו גם סכינים שעל אחד מהם נמצאו סימני דם. בדיקות הדם של המחלקה לזיהוי פלילי יוכיחו אם אומנם נירצחה דינה בסכין זו.

השכנים

לא התרגשו

ה זקרי המיטרה יצאו מייד לעזה, כדי לאתר את אחמד, אשר לדברי חברו עזב את תל-אביב מייד לאחר הפשע

ה מראה שנתגלה לדייר הבית ב- בשבת, ה-12 בדצמבר 1981 בשעה 7 בערב, היה מהיר. גופת אשה כבת 40 היתה מוטלת במיגרש החנייה בחצר הא- חורית של הבית, כשחלק גופה העליון חשוף לחלוטין, פיסת בד קרועה מחול- השמאלית, רגליה גרוכות בגרביים בלבד, ובצד ימין של מותנה פעור פצע ענקי, שהעיד בבירור על דקירה בסכין. צווארה היה מכוסה בסימנים כחולים, ופניה נפוי חים.

השכן המזועזע הזעיק מייד את המי- טרה, שהגיעה למקום כעבור דקות ספור. רות, ניראו שם, במדים וללא מדים, מפקד המחוז ניצב אברהם תורגמן, צייד הכי- סים משה טוב - המטפל עכשיו גם בנושאים אחרים של המדרו המרכזי, ורבי פקד אפל, ראש מיפלג המוסר, חקירה קצרה הובילה את החוקרים אל הפאב בוננוה, השוכן בסמוך לבניין שבו התג- לתה הגופה.

במרתף הפאב שהה באותה עת אחד העובדים, שעסק במקום בעבודות נקיון. התברר ששמו עלי, בן 23, תושב עזה, העובד בפאב יחד עם שניים מחבריו, האחד, אחמד, גם הוא מעזה, והשני מאום-אלי-פחם. צוות-החקירה, בראשותו של רבי-פקד אבר-חן, הבחין בסימני שרי- טות ופגיעות על פניו ועל ידיו של עלי.

ויכוח על

גובה האתנן

ב ינתיים ניכו החוקרים לזהות את הגופה. אל המקום הובאה מארחת בשם פאני, העובדת באחד הבארים ה- מצויים בסביבה. פאני זיהתה את הנר- צחת בעיקר עקב צלקת שמעל לעינה השמאלית. שם הנרצחת הוא דינה, מארחת כבת 40, תושבת רמלה, גרושה ואם לחמישה ילדים, שהקטן שבהם בן 5 והגדול עימד לפני גיוסו לצה"ל. לאחר יום חקירות מאומץ נשבר עלי במיטרה. בשעה 6 לפנות ערב יכלו כבר החוקרים לשחזר את מעשה הרצח, כשהוא כבול באזיקים ולעיני מצלמות המחלקה לזיהוי פלילי, שיחזר עלי לפני החוקרים את השתלשלות הפרשה.

לפי גירסתו הוא בילה יחד עם אחמד, חברו מעזה, בחברת הנרצחת, בחדרון המרתף הקטן הממוקם מתחת לפאב. הם נהגו ללון שם, למרות האיסור על הלנת עובדים מן השטחים לאחר שעת הצות כתל-אביב. על המניע לרצח לא הרהיב

חקירה במקום הרצח ערכו חוקרי המיטרה, השכנים שמעו צעקות של אשה בחצות הלילה, אך לא ייחסו להן חשיבות, בחושבם שזהו ריב רגיל בין זונה וסרטור, המתרחש לא אחת ליד המועדון שבמרתף.